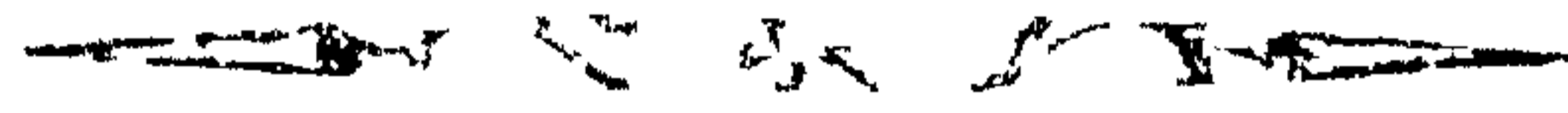

சூரிய கிரகம்

சூரிய கிரகம்

தனிப்புகள்— / ன் னாபுகள்
நியதெதா னா னுக்கம்
செனாயத துவம்

2

முருககாச நவாமி நென னாம
நுபபுகழ நவாமி நென னாம
வசுககி

மதாராண - வண்ணசசரபம

ஸ்ரீஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகளால்
இயற்றப்பட்டி

செனன

த. மு. கந்தசாமி செட்டியார்
பொருள்தவினெகாணடு
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இரததாசுதிருவ இடபாவி

MADRAS

P. R. RAMA IYAR AND CO.,

PRINTERS

உ

குருவேதுணை

பதிப்புப் பாயிரம்

அறுசீர்விருத்தங்கள்

இந்நூலாசிரிய சுவாமிகள் குமாரர்

தி. மு. செந்திராயகம் பிள்ளை

அவர்கள் இயற்றியது

திருவருண்மா மணங்கமமுஞ் சந்தவண்ணச சரப
மெனச் சிறந்தவெங்கள், குருபரனா தண்டபா ணிப்
பெரியோன் வானிடத்துக் குலவுமென்றுழ், பொரு
வருமெய்ப் பாமெனுமுண் மையையுலகிற் பகசுவர்க
குப் புகட்டுமேன்மைத், தெருண்மலிகு ரியமலை புத
யோச்சாத் தமனமெனா திரங்கடோன்ற. (க)

மூன்றுவித மகுடமுறப் பப்பத்தாப் சிரிததகவி
முபபதாகத், தோன்றுறச்சொற் றொருபதிகத தொடு
மூன்று தொகைப்பதிகந் துதித்திட்டன்பால, வான்
றுதிக்கக் குருபராதத் துவத்திருநூ லிடைசவுர மார்க்
கத்தன்மை, யூன்றுகு ரியதெரிச னச்சருக்க மநுபவமா
புரைத்ததன்றி. (உ)

சு

பதிப்புப்பாயிரம்

கவுமாரப் பத்திகாண் டத்தினிடை யிரவியின்சீர்
கழறியாரும், பவுராணி கங்கடநத ஞானமுறச் சொலும்
விதியும பலருநதேற, விவுலோகத் தினிலச்சிட் தேவி
யழி யாட்கழ்ச்சி யிசையக்கொண்டான், மவுனாக ரக்
குருவா முருகனரு ளாற்பொருட்சீர் வாய்ந்ததூயன்.

வைசியர்தங் குலத்தினுக்கோர் மணிபோல்வான்
முனிசாமி வண்பேர்ததந்தை, கைசிறந்த குமாரனெ
னத தோன்றியுணர் வுறுதியன்பு கனிந்துவாழ்வோன்,
மெய்சிறந்த குணசீலன் கந்தசா மிப்பெயரால் விளங்கு
தீரன், பொய்சிறந்தோர்க் கிகலாவா னெனக்கதிக மன
வுரிமை பொருந்தினேனே. (சு)

குருபாதமேகதி

உ

சூரியமூர்த்திசகாயம

சூரியமலை.

காப்பு

வேண்பா.

சூரியநல்லீலார் தினந்தோறும் போற்றுகைக்கு
சூரியமாலைப்பனுவல் சொல்வதற்கு—நாரியாநடு
செங்கயற்கட் பார்வையினுற் சிந்தை மருளாகார்
பங்கயத்தாண் மென்றுகள்காப்பாம.

உதயம்.

வேதாகமங்கள்பல கோடிக்கு நன்னெ
விழைநதுள்ள தொண்டருக்குட
விண்ணாதி யாமைந்து பூதங்களுக்கு வெகு
விதமாய மற்றெவைக்கு

கூ

சூரியமாலே

நீதான்முதற்பொருளெனத்தெளிந்ததுமன்ற
நின்னருட்கிரணவொளியா
னினைகின்றபடியெண்ணில்கடவுளுண்டாயழியு
நிச்சயமுமறிவதெளிதோ
சீதாரவிநதநறுமலருக்குமெய்த்தவசு
செய்கின்றசினதைக்குநூல்
செபதியவிதிப்படிசெருக்களத்தமர்புரி
திறத்தோர்க்குமினியதேவே
பாதாளலோகத்திலுள்ளவர்கண்மன்னனும்
பகரியபெருமையானே
பலவிதகதன்பர்களும்வழிபடற்கண்டிணையில்
பகல்வினைக்குமபரிதியே. (க)

நன்னிலைபெறுஞ்சமையநூல்களெல்லாமினிது
நமதுமெய்க்கடவுள்கொள்ளு
நயனமென்றேபகருநின்புகழதைக்கருதி
நாலுரைத்திடுவதெண்ணிற்
நன்னிகர்பெருங்கடலையொருநாய்தன்வால்கொண்டு
சலியாதளப்பதொக்குந்
தமியேனையெள்ளாமலுன்னடியர் தம்மடியர்
தம்மோடிருக்கவைத்தா

ளென்னிருகண் மணியாகி யெந்தவகை யுயிருக்கு
 மிவ்வா றிருந்த வொளியே
 யெழின்மதியை யுண்டுண்டு மிழ்துவிண் ணூடுலவி
 யாவைக்கு மின்ப மருள்வாய்
 பன்னிரு தெருத்தொறும பவனிவரு தெய்வமே
 பகரிய பெருமையானே
 பலவிதத தன்பர்களும வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல் விளைக்கும் பரிதியே. (௨)

திருமலையின மேலுற் றுனைக்கரங்கூப்பித
 திடககார னொருவனருகிற
 றெண்ட னிட்டிடுகரத் தொடுநிறகவன்கலிற
 றேகம பொருந்த நீண்டு
 மருமலரை யொத்தவிரு கைகுவித திருகவிதை
 வாயாலு மோதி யொருவா
 மனதிற் றியானித துருண்டும் பிழைத்தவொரு
 மனிதனுந துயர் கொள்வதே
 னிருமல நிரஞ்சன நிராதார மாநிற்கு
 நெஞ்சினுங் குலவு நிசமே
 நிகரிலா ஞானச்சு யஞ்சோதியேயுண்மை
 நீதிநூற் கினிய பொருளே

அ

சூரியமாலே

பருமலர்தனக்குமென் சிந்தைக்கு நாயகா
பகாரிய பெருமையானே
பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
பகல் விளைக்கும் பரிதியே. (௩)

போதத்தினுஞ்சகல நாதத்தினும்புலவர்
புகல்கின்ற பொய்மெய்யினும்
புத்தியொடு சித்தியினு முத்தியினு மற்றுமுள
பொருள்வகைய னைகத் தினும்
பேதத்தொடுஞ்செல்லு மென்னெஞ்ச நின்னன்பு
பேரா திருக்கும் வண்ணம்
பிரியத்தி லுள்ளபடி வேறுமொ ருருக்கொண்டு
பேணுவது கடமை கண்டாய்
வாதத்தினிற்சற்று மிளைபாத பலசமைய
வாணரும் வணங்கு மொன்றே
மதியாய மனைவியுட னுடுவின மெனப்பகரு
மக்களுங் கொண்ட சுடரே
பாதத்து கட்சுமை யெனக்குடைமை கண்டவா
பகாரிய பெருமை யானே
பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
பகல் விளைக்கும் பரிதியே. (௪)

இச்சைக் கடற்குட் கிடக்கின்ற தமியேனை
 யெள்ளலெனு முதலேகொவி
 யீர்க்கின்ற படியா லுணைதெந்நடனிடேவென
 ரெள்ள விரங்குவாபேற்
 பிச்சைப் புகிப்புண்டு மாதவம புரிவோர்
 பெருங் குழாமாகி யுலகிற்
 பேசரிய பலகோடி வினையாடல செயுதலம
 பெற்று மகிழ்வேனல்லீவா
 கச்சைக் கிழிந்துப் படிபடக துப பரந்திலகு
 கனதனத் தரிவை நல்லார்
 கண்வலைக் கஞ்சாத நெஞ்சங் கநயபக்
 கவின்றருங் கதிர் வட்டமே
 பச்சைப் பரிதேதரி வர்நதுவரு முதலவனை
 பகாரிய பெருமை யானே
 பலவிதத் தன்பாகளும வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல் விளைக்கும பரி நியே. (ரு)

தவமே முயன்றுணைத தெண்டனிறமேலவர்
 தீமைக்கண்டு நா லுமுதார்
 சருவசித்திகளுமபொ யென்று நிகதிக்குமத்
 தருணத்தி லென்றனுள்ள

ய

சூரியமாலே

மவமாவருந்திக் கொதிப்பதித் தனையென்
றறைந்திடற் பாலதன்றென்
றறிதியேலின்னமு மிரங்காதிருப்பதே னையகோ
வென் செய்குவே
னவநாத சித்தர்களும் மற்றுமுள முத்தர்களு
நாடிப் பணிந்த சுடரே
நால்வகை யுயிர்த்தொகை யனைத்திற்கு முயிராகி
நாடொறுங் குலவு மிறைவா
பவவேத னைப்பிணி தவிர்த்தருளு நம்பனே
பகாரிய பெருமையானே
பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
பகல்வினைக் சும்பரிதியே.

(சு)

வாரணக் கோடனைய கொங்கைகண் டென துள்ள
மறுகுவது முணருந்தும்
வஞ்சகப் புலையர்பெரு வாழ்வுறுத லெண்ணிமிசு
மானமுற் றொல்குவதுநற்
சீரடைந் தவர்மகிமை யுலகஞ்சொலிற்கொடிய
தீநிகர்பொருமை கொண்டு
திட்டுவது மனையபல செய்கைகளு முணருநின்
றிருவுள மிரங்கிடாதோ

காரருந் தும்புனலு வர்ப்பைத் தவிர்க்குங்
 கதிர்த்தொகை விரிக்குமணியே
 ககனவட் டத்தினடு வட்டத்தி னூடிலகு
 கனல்வட்ட மானமுதலே
 பாரணைத் தும்பொதியும் வெயிலுடைக் கடவுளே
 பகரிய பெருமையானே
 பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல்வினைக் சும்பரிதியே. (௭)

கண்கொண்டு காணரிய கடவுளரை யெண்ணிக்
 கரங்குவித் திட்டபேருங்
 காசினியி லெண்வகைச் சித்தியும் பெற்றுக்
 களிப்புற் றிருந்துபின்ன
 ரெண்கொண்ட நெஞ்சந் தவிர்ந்தபர மானந்த
 மெய்தினு ரென்னு மொழிகேட்
 டிசைவதற் கையமுற் றெதிருறு முனைத்தொழு
 மெனக்கருள் கிடைப்பதென்றே
 விண்கொண்ட வாழ்வினர்க ளென்றுபல நூல்களும்
 விளம்புவது நின்னையன்றி
 வேறலவெ னப்பாவு மெய்யர்விழி யொளியளவில்
 வேறுமொரு வடிவுகொள்வாய்

பண்கொண்ட வண்டுதுயில் பதுமமலர் சமுதனே

பகாரிய பெருமையானே

பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்

பகல்விளைக் கும்பரிதியே.

(அ)

புதலும் பற் த்துநுகர் மேடததை யுங்கொன்று

புண்ணாய ஆனெடுத்தப்

புலவர்வந் துண்ணுவது கண்டவர்கள் போலப

புலம்பியதை வெந்தருந்து

மதவாத ருக்கடிமை யாகிக் கிடப்பவரு

மதியாமை கண்டு நெஞ்சம

வாடிக் கொதிக்குமெனையாநாளாண்மை பெற்றுலகின்

மகிழ்கூர விடுவதுண்டோ

விதமா யிரங்கோடி யானசமை யத்தெவரு

மெச்சிடக் குலயுமணியே

வெய்யநர கத்திடை குளிக்கின்ற வினையினர்

விரும்பாத விண்விளக்கே

பதசார மதுமலுக் குரைசெய்த குரவனே

பகாரிய பெருமையானே

பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்

பகல்விளைக் கும்பரிதியே.

(ஆ)

எக்குலத் தோரெனிணு முனருந் தாதவர்க
 ளெனிலுயர்ந் தோர்களென்று
 மெண்ணிலுயிர் றால்லுந் தொழிற்காரர் தந்தலைக்
 கடியனையர் குரவரென்று
 நெக்குநெக் குருகிபுங் கதறியும் வணங்குமவர்
 நிகரற்ற தொண்டரென்று
 நெஞ்சகத் துட்கருதி நிற்கின்ற நிலையுணரு
 நீயிரங் காததென்னே
 கைக்குளுறு நெல்லிக் கனிக்குரிக ராமெனக்
 கருதுவ தளிக்குமொன்றே
 கனலோடு மதியமு முடுக்களுந் தன்னுட்
 கலந்தமை யுணர்த்து கதிரே
 பக்குவமு திரந்தவர்க ளேயறிய நின்றவா
 பகரிய பெருமையானே
 பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல்வினைக் குடபரிதியே.

108

சூரியமலை

உ ச் ச ம்.

வேறுமகுடம்

புரவி யேழுடையதனி யிரதத்திலேறிப்

பொருப்பைவல மாவையென்னப்

புகல்கின்ற பேருமசை யா துறுவை யுலகமே

போய்வருமெனச்சொல்வோருங்

கரவினர்க ளென்றெண்ணி நடுநின்று நின்னைக்

காங்குவித் தேத்துமென்றன்

கண்ணொளி மழுங்காத வண்ணமொரு குருவாக்

கவின்றாவி ரங்கென்றோ

பாவிப் பணிந்தவர்கள் வினையெலா நசிவுறப்

பார்க்குமொரு பார்வையானே

பத்தியி லழுந்தாத படிறருக் களவற்ற

பவவேலை யுதவுமிறைவா

விரவியென் றொருபெயர் புனைந்தமணி யேயிணையி

விருள்வலி கெடுக்குமெந்தா

யேக தத்துவமாகி வானிலுற் றரசாளு

மீடினமெய்ப் புகழாளனே.

(108)

புண்ணிலிடு கோலென்ன மதவாதர்சொல்வந்து
 புந்தியிற் றைக்குநோவாற்
 பொருவிவெண்சித்தியும் பெற்று வினையாடிப்
 புகழ்க்கடல்விளைத்த பின்னர்
 விண்ணிலதுவாயொழித னாடிநின் சந்தியின்
 மேவிக்கரங் குவித்தேன்.
 வெள்ளிபொன்னுள்ளவரு மெள்ளும் படிக்கென்னை
 விடுவதுவு முறைமைதானே
 கண்ணிலுயிருந்தன்னை யுணரும்பொருட்டே
 கனற்கதிர் விரித்தபரனே
 கமலமதிலு றுபருவ மலரனைய வுண்மைக்
 கருத்துக்கிசைந்த பொருளே
 யெண்ணிலுடுவுஞ்சசியு மெலிய வருபரிதியே
 யிருள்வலி கெடுக்குமெந்தா
 யேகதத் துவமாகி வானிலுற் றரசாளு
 மீடின்மெய்ப் புகழாளனே

(௨௨)

கல்லோடு மொப்பென வுரைக்கரியவன் னெஞ்சர்
 கவலைப்படுத்த மெலியுங்
 கடையேனை நின்னடியர் கூட்டத்திலுற்றுக்
 களிப்புற வமைத்தளித்து

யகூ

சூரியமாலே

வல்லோ வெனுங் கொங்கை மடவாரை யெண்ணிமன

மறுகாதனான நல்கி

மற்றுமோ ருடல்கொண்டு வாடாத வீடதனின்

மன்னுறச் செய்வகொல்லோ

பொல்லோர் னிதித்தபா சமையங்களும்பரவு

பொற்புமிசுவட்டமான

புண்ணியப பொருளே முதிர்நத மெய்த்தவராசர்

போதத்தினிக்கு மமுதே

யெல்லோர் விழிக்குமெதி ரெதிரிலகு பெருமையா

யிருள்வலிகெடுக்குமெந்தா

யேகதத துவமாகி வானிலுற்றரசாளு

மீடினமெய்ய புகழாளனே

(ய௩)

கஞ்சாவபின்கள் ளரக்குண்டபேருங்

கழித்திகழு மருள் பிடி த்துக்

காசினி யெலாமொருங் கழுமாறு செய்வார்

கணம் படுகளத்திலோடுஞ்

செஞ்சாறு நீநதிக்களிக்கு முழுவிாரைத்

தெரிசனஞ்செய்ய நாடுஞ்

சிந்தனை யளித்த நீ யென்றைக்கிரங்கியருள்

செய்வாய் கொலறிகின்றிலே

னஞ்சாத வைராக முற்றவர்களுள் ளத்தி
 லகலாது நின்றபொருளே
 யம்புலிதனைப் புணர்ந்தாருயிரத் திரள்பெருகி
 யகில நிறையச்செய்குவா
 யெஞ்சா நலங்குலவு மன்பருக்கினியனே
 யிருள்வவி கெடுக்குமெந்தா
 யேகதத் துவமாகி வானிலுற் றாசாளு
 மீடினெய்ப்பு புகழாளனே.

(11ச)

மந்திர மொழிந் துசில வடிவங்குறித்தூமிக
 வழிபட்டு முன்னை நாடி
 மலைநீது நின்றருண்டும் பனுவல் பலபாடி
 வாரியொடு தீயிலிட்டு
 மெந்திரமெனச் சுழலு மனமுநிலை பெறவில்லை
 யின்னற் பெருங்குவைக்கு
 ளெள்ளளவு நீங்கவில்லை யினியென்ன செய்யலா
 மென்றுழல்வதறி கிலாயோ
 தந்திர முயன்று கெடுமெவருணர்வதற்கரிய
 தபன்னெனநின்ற மணியே
 சதகோடி மாதவர்கள் பதமலர்த் துகளுமென்
 றலையிலுறவைத்த சுடரே

யௌ

சூரியமாலை

யிர்திரன்முதற்குலவு பல தேவுமானவா
விருள்வலி கெடுககுமெந்தா
யேகதத துவமாகி வானிலுற்றரசாளு
மீடினமெய்ப்புகழாளனே.

(106)

வழிபட்டு நிற்குமவரெண்ண முற்றுதவுதனி
வள்ளென்றுன்னை நாடி
மாநிலமுறப பணியு மெனறற் கிரங்கியொரு
வரமளித் தாண்டுக்கொண்டால்
விழியறற மேதிககடா வெனவுழபுமவர்
வீறடங்கப புரிசது
மெய்ததொண்டரானாத வேயிடை மூழ்கிட
வீடுததுனை வழுத்திடேனே
பொழிலிறசிறுத குழலுடைய குந்திககினிய
புருடனென வந்தபரனே
பொருகளத்திற மராயகீகாலரசா முடி கோடி
புரளமுன்கண்ட பொருளை
யெழிலிக்கணங்களுக புவிரனைப செலவனை
யிருள்வலி கெடுக்ககுமெந்தா
யேகதத் துவமாகி வானிலுற்றரசாளு
மீடின மெய்ப்புகழாளனே

(107)

வெவ்வுரகவிடமனைய சொற்பகரும வமபாககு
 மெய்த்தெய்வமான வுன்னை
 விட்டுவெவ்வேறு பல கடவுளருளா றென
 விளம்பிக்குழம்பு நாககு
 மாவ்வுவன மற்றேதுமில்லா தெழுந்தழலை
 யுடைய மடமாதருக்கு
 றள்ளமொல் கிததளரு மென்றறகிரங்கியரு
 னுதவுதின மொன்றுள்ளதேதா
 வளவுமவை யெல்லாம வணங்குமவா பிறழுவகை
 வாரியிடைமுழ்க விடுவாய்
 றைகோடி கெட்டனவும வாழ்வனவும வருவனவும
 வகதிக்கும வண்மையுடையா
 யவயயிர்களுக்குமோ ருயிராய சோதியே
 யிருள்வலி கெடுககுமெந்தா
 பகதத துவமாகி வானிலுந் தாசாளு
 மீடின் மெய்ய்ப் புகழாளனை

(105)

ள்ளரிய பலவகைச் சுருதியினு முலகினர்
 விருமாநெறி களிணுமற்ற
 கார மெவறரினு மயங்காம லுன்னையே
 மெய்ப்பொரு ளெனத்தெளிநது

உய

சூரியமாலை

தள்ளரிய தமிழ்கொண்டு பாடிப் பணிந்துந்

தயங்குறு மெனக்கிரங்கித்

தரணியிற் குருவாகி வந்தருள் புரிந்திடத்

தகுமென் றுரைப்பதேனோ

கொள்ளரிய சித்தியொடு முத்தியுங் சருதுமவர்

குமபிடக் குலவுமணியே

குஞ்சர முகன்குகன் சிவன்முதற் கடவுளர்கள்

குடிகொண் டிருக்குமிடமே

யெள்ளரிய பேரொளி பரப்பிவரு மொருவனே

யிருள்வலி கெடுக்குமெந்தா

யேகதக துவமாகி வானிலுந் றரசாளு

மீயன்மெய்ப் புகழாளனே.

(102)

முப்போதின் முக்கடவுளா யிருந்தனை யென

மொழிந்தநூல் கொண்டுளொரு

மூலை யிலிருந்துவழி படல்கண்டு மிதுநல்ல

முறைமையன் றெனவெறுத்துக்

ஸசப்போது குவியநின் சந்நிதியி னின்றெனது

கவலையெல் லாமொழிந்து

கதிர்படு நிலஞ்சுட விழுந்தெழு மெனக்குனது

கருணையணு வேனுமீலையோ

தப்போது புன்சமைய வா தருக் கிடையூறு
 தழைவுறி விரங்கிடாதாய்
 தவமுயன் றுருகுமவர் சஞ்சலப் பெருநோய்
 தவிர்த்திடு மருநதையனையா
 யிப்போது மப்போது மெப்போது முள்ளவா
 விருள்வலி கெடுக்குமெந்தா
 யேகதத் துவமாகி வானிலுந் றரசாளு
 மீடினமெய்ப் புகழாளனே. (100)

கொன்றைப் பிரானென் றுனைச்சிலர் விளம்பிடுவர்
 குமாவே ளென்பர்சிலபேர்
 குஞ்சர முகக்கடவு ளென்பர்சிலர் மாலைனக்
 கூறவழி படுவார்சில்லோர்
 குன்றைப் பொருந்தன முடைக்கரிய சூயிலெனக்
 கொள்ளுவார் சிலரன்றியுங்
 கோடாது கோடிவித மாமொழிவ ரளவிலார்
 கொடியனே னேதுபகர்வே
 னன்றைக் குறித்தவர்க ளெள்ளாத வீறுடைய
 ஞானீவா னந்தவொளியே
 நானென் றுரைக்கமன நாணிக் கிடக்குமவர்
 நாடித் துதிக்குமிறைவா

வென்றைக்கு மொருபடித் தாயிலகு தன்மையா
 யிருள் வலி கெடுக்குமெந்தா
 யேசு தகதவமாகி வானிலுற் றரசாளு
 மடின்மெய்யு புகழாளனே

(உய)

அத்தமனம்

வேறுபகுடம

பாடாத நாவினரு முயிர்வதைத் துண்கின்ற
 பாதகரு முண்மைஞானம்
 பதியாத நெஞ்சினரு மற்றுமுள குற்றங்கள்
 பலகோடி கொண்டொரும
 வீடானவ தற்கூரிய நன்னெறி பொருந்தவே
 விரதமுயல் கின்றவொருவன்
 யேதனியில் வருவது குறித்துத் தவிக்குமெனை
 மெல்லியரு மிகழலாமோ
 தாடாணமை கொண்டிலகு புகழோடு விண்ணிற்
 றழைக்கின்ற தபனமணியே
 சத்திய மசத்திய மிரண்டுக்கு நடுவான
 சாட்சியா நின்றபொருளே

நீடாழியைக் கலையெனப் புனைக் துள்ளியெரு

நிலமுழுதெறிக்கும் வெயிலோய்

நித்தியக் கதியிச்சை முற்றுமெய்த் தவர்செய்ய

நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(௨௧)

மாறாமெ வஞ்சப்புலன் களையொடுக்கி யொரு

மனதொடு தியானித்தவர்

வடிவெநிர் துலங்கக களித்துவிளை யாடுவதில்

வாஞ்சித் திருக்குமென்னைச்

சோறாடை முதலியவு மருமைப் படுங்கொடிய

துயரக்கடற் குள்விட்டுச்

சுடுகனலை யான்னமொழி சிலர்சொல்லவுஞ் செய்த்

துணிவுற்ற தென்னவிதமோ

சாருதி யாயபல கிரியைக்கு மற்றுமுள

தன்மைக்கு மாநியானாய்

சந்திரனெனுங் கொடிதனைப் புணர்ந்தளவறு

சராசர மியங்கவைத்தாய்

நீறாதி புனைபவர் வெறுக்கரிய விமலனே

நிலமுழு தெறிக்கும் வெயிலோய்

நித்தியக் கதியிச்சை முற்றுமெய்த் தவர்செய்ய

நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(௨௨)

கமலமுற் றவனுநெடு மாயனுஞ் சிவன்முதற்
 கடவுளரு நீயென்னவே
 கருதுநல முடையவர்க ளொடுகூடி மற்றையர்
 களிப்பறப் பொருதுவென்று
 முமலவா தனையொழிக தானந்த மயமான
 முத்திக் கடற்குண்முழுகு
 முனிவரை நினைத்துமிக மெலிலேவனை யாளுவது
 முறைமையன் றெனலாகுமோ
 வயலமெஞ் ஞானியர்க ணெஞ்சக மெனக்குலவு
 மலரியே மலரின்முதலா
 மம்புயத் துக்கினிய கணவனே காலத்தி
 னளவுகோ லானபரனே
 நிமலதத் துவமாகி நிற்கின்ற முதல்வனே
 நிலமுழு தெறிக்கும் வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சை முற்றுமெய்த் தவர்கெப்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே. (25)

ஈயாதலோபிய ரிடந்தொறுஞ் சென்றுசென்
 றேற்றுள மெலிந்திடாம
 லீனத்தொழிற் புரியு நிட்டுரவஞ்சக
 ரிணக்கம் பொருந்திடாமல்

வாயார வாழ்த்திநின் சந்திதியினின்று தொழும்
 வாழ்வெனக் குதவியப்பான்
 மற்றுமோ ருடல்கொண்டு வாடாத முத்தியினின்
 மன்னிநிற்கப் புரிவையோ
 பேயாகுமென்னப் பிதற்றுமழைச சமையர்
 பேணுதற்கரிய பொருளே
 பிரமனெனமா லெனவுருத்திர னெனத்திகழ்
 பெருநதகை பொருநது மொன்றே
 நீயானெனச் சொலற்குசையாத கடவுளே
 நிலமுழுதெறிக்கும வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்த்தவர்செய்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே. (௨௪)

சஞ்சலப் பிணிகொண்டு தடுமாறி நிற்குமொரு
 தமியனே னுக் கிரங்கித
 தவறாதமெய்த்தவ மியற்றப் புரிந்தெனது
 சாட்சியாகித் துலங்கி
 யஞ்சலென முன்னின்றுசித்தி யெட்டெட்டும்விளை
 யாடிக்களிப் புறச்செய்
 தானந்தமயமான முத்தியெனும் வாரியி
 லமிழ்ந்திடச் செய்வைகொல்லோ

பஞ்சவிதமாகிய தொழிற்குமொரு வித்தெனப்
 பழுதிலாருணர வருவாய்
 பனிமகியை யுண்டுமிழ்பதங்களை யன்பொடும்
 பணிகின்ற பத்தருக்கு
 நெஞ்சகததுள்ளும் விழியெதிரினு மிலங்குவாய்
 நிலமுழுதெரிக்கும் வெயிலோய்
 நிததியக் கதியிசைசமுற்று மெய்ததவர்செப்பு
 நிசசயக் கதிர்வட்டமே. (௨௫)

காயகமனத்தினர் கமக்களசி நின்னெதிர்
 காங்குவிததுற்ற சிறியோன்
 கலியினான் மெலியாது நின்னடியார் தம்மொடு
 களித்துவினையாடி யெங்கும்
 போயளவில் கவிமாலைபாடிப் படித்துளம்
 பூரித்துவாழும் வண்ணம்
 புங்கியிற் கருதுமொரு ருவமொடு நிற்பதம்
 புவியிறொருநத வருவாய்
 சேயகமலப்போது மலர்தரத் தொண்டர்பலர்
 தெண்டனிட வருதெய்வமே
 திருமலையின்மே லுற்றுருண்ட நாளெனதுடற்
 சிதையாதளித தபானே

நேயமிசுமாதவர்க் கருள்புரிபு மெய்ப்பனே
 நிலமுழுதெறிக்கும வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்ததவார்செப்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(25)

சாதியொடு சமையமுள, சகலவேதங்களுந்
 தவிரவரு முண்மைநானந்
 தாவல்லசந் குவனாகுநின் சரணமே
 தஞ்சமென நம்பிநின்று
 மேதினியிலுள்ள வாழ்கழிற் கொதிப்புறுமென்
 வெப்பநதவிர்க் தவிர்த்து
 வெல்வதெல்லாம லவனறுசுக வாரியிற்படிய
 விடுதற்கிரங்க லென்றே
 பாதிமதியென நுகறகுநதிதே விக்கினிய
 பாங்கெனன வந்தபரணே
 பச்சையாரித தேரி லுலகை வலமாகவரு
 பண்புதவ ருதசுடரே
 நீதிமன்னவர் புகழெனக் குலவுபரிதியே
 நிலமுழுதெறக்கும வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்ததவார்செப்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(26)

அகலதத்துவமாகி யாருயிர் நிமித்தமே
 ராரியவடி வாசிநிற்சு
 மண்ணலுனை யன்றியிலை யென்றுணருநாயே
 னமுங்குவது மளவிலமையாத
 துகளடையு நெஞ்சினவர்களி கொண்டுதம்மைத்
 துதித்துக் குதிப்பதுவுநின்
 சோதிக்கு ளல்லாமல் வேறில்லையேயுனைச்
 சுத்தசட மென்னலாமோ
 சகலநிச்சயமுடைய சமயிகளும் வழிபடுந்
 தன்மையிற் பெரியசுடரே
 சரமசரமென நிகழுமிருவகைத் தொகுதியுந்
 தாயென விரும்பவருவாய்
 நிகளமெனும் வினையறக் களைபவர்க்கினியவா
 நிலமுமுதெறிக்கும் வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்த்தவர்செப்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே. (௨௮)

அட்டுணருந்து மவர்வாயிரொறு மேகினின்
 றையமேற் றுண்பதற்கு
 மாணையிற்றி கழுமுலைமாதரா ரின்பத்தை
 யருவருத் திகழ்வதற்கும்

வெட்டுறு வந்தாலுமசையாம லொருநிலையின்
 மேவிக் கிடப்பதற்கும
 வெகுளியை யொழிப்பதற்குந திறனிலாதநான்
 மெய்யருள் பொருநதலென்றே
 மட்டுர்தரும்பதும மலருக்கு மன்பரது
 மனதுக்குமினிய பொருளே
 வள்ளலா மவர்பலர் வணங்கிடக் கண்டுபுகழ்
 மாறாநலங் கொடுப்பாய்
 நீட்டுரவஞ்சகர் துதிக்கரிய பரிதியே
 விலமுழுதெற்குகும வெயிலோய்
 நீத்தியக் கதியிசசைமுற்று மெய்த்தவர்செப்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(௨௯)

ஆசகன்றிடு சுருதிகற்று மறியேனுண்மை
 யதனிலு நிலைததுநிலை
 னரியமெய்த்தவ முடையொரியோர் தமைக்கண்
 டவர்க்கான தொண்டுபுரியேன்
 வாசவன்முதற் சகலதேவர்களு நீயென
 வழுத்தத துணிநதுகொண்டேன்
 மனநொந்து தடுமாறிய வச படாமலொரு
 வரமளித்தருள நிலைவாய்

நய

சூரியமாலே

தேசமெங்கெங்கு மொருடடியே தினங்குலவு
செஞ்சடர்க் கடவுளானே
தீயினுக்குந் தவளமதியினுக்குந் தனது
தேசறவளித் தபானே
நீசரதுகண்களுங் காணவரு மிறைவனே
நிலமுழுதெறிக்கும் வெயிலோய்
சித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்த்தவர்செப்பு
சிச்சயக் கதிர்வட்டமே. (நய)

முற்றிற்று.

ஆரியர்க்குமற்றே ரனைவருக்குந் தாரகமாஞ்
சூரியமாலேத் துதி கூறற்—காரியங்க
எல்லாமுஞ் சித்திக்கு மெப்பிணியுஞ் சேராது
வல்லார்தம் பேறும் வரும்.

சூரியமூர்த்தி சகாயம்

குருபாதமேகதி.

உ

சூரியஸூர் ததிசகாமம

தனி ப் ப தி க ம்

கா ப் பு

நேரிசை வெண்பா

எல்லவர்க்குந் தாயகமா யாரு மிகழ்வரிதாய்த்
தொல்லருட்சீர்க் காதரமாஞ் சூரியனை நல்லதமிழ்ப்
பாட்டாற் பரவுநலம் பாலிக்கும ப,த,தரது
தாட்டாமரை மகரநதம.

அறுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரிய விருத்தங்கள்.

சோதிமயபரமகா ரணமபிரப நசாதாரஞ் சுருதி
மூல, நீதியென்ப தத்தனைக்கு மொருகரியென் றுனைப்
பலரு திகழ்த்தல் மொய்யோ, தாதிவர்தண் டாமரைக்
கோர் நாயகனை வானகத்துத் தலைமைகொண்டா,
யாதினுநின் னருள்கலநத விதமுணர்ந்துந் தயங்கு
மெனக் கிரங்குவாயே. (க)

ஊறுதவிர்சமையத்தோ ரனைவருந்தங் கடவுள்
 வெவ்வே றுரைத்துநாடித், தேறுபருவத்திலுன்னைக்
 குறித்துவணங்கிட லுணர்ந்துந் தியங்காநின்றேன்,
 வீறுசுடர்ப்பிழம்பேவிட் புலத்தரசே பல்லுயிர்க்கும்
 விழிகளானு, யீறுமுதனடுவறியாச்சுகப்பெருக்கமுடை
 யாரோ டெனைச்சேர்ப்பாயே. (௨)

கலங்காத நெஞ்சமொடு கொன்றருந்துங்கயவர்
 சூழாங் களியாவண்ண, நலங்காட்டு மொருசூரவ
 னுணிலத்தில்வநதொளிநு நாளொன்றுண்டோ, விலங்
 காதி யுயிருமுணர்ந் துவப்புறநாடொறுங்ககன வெளி
 யிற்றேன்றி, யிலங்காண்மைத் தனிச்சுடரே யென்
 னளவுமிரங்காம விருக்கொண்ணுதே. (௩)

முப்பொழுதின் மும்மூர்த்தி வடிவாகித் துலங்கிடுநீ
 புதன்மையாய, மெய்ப்பொருளென் றேதடினும்
 வெறுத்திகழ்வார் தமக்குமஞ்சி மெலியலாமோ,
 பொய்ப்பொலிவை யனையவிருட் பகைநசிய விரிகர
 ணம் பொருந்துந் தேவே, வெப்பொருங்குள் ளா
 னெனத்தோன் றியுமழைக்கோ ராதாமா விளங்கு
 மெய்யே. (௪)

நீயறியத் திருமலையி லவ்விதப்பே றடைந்து
மென்ற னெஞ்சம்பொல்லா, மாயவிழிக் காரிகையார்
வலையினும்போய்ப்படலாமோ மாற்றியாள்வாய், சேய
மலர்தூவிநித்தந் தெண்டனிடுவார்கலியுஞ் சென்ம
மாதி, நோயனைத்துந் தவிர்ப்போனே நுவலருஞ்சீர்ச்
சுடரோனே நுடங்கினேனே. (௩)

கல்லினுக்கு மிரும்பினுக்குங் கடுத்தமனத் தீனர்
களைக் கண்டுக்கொஞ்சி, நல்லிதயம்பாழாகி நானிலத்தி
லலைவேனை நாடிலாயோ, வல்லிமலரணையமனத் தின
ரறியாப்புகழோனே யலரித்தேவே, வில்லினுக்குமம்
புலிக்கு முடுக்களுக்குமொளிவினைத்து மேலாமொன்றே.

ஆகமவேதங்கள் சொல்லு மனநதவிதக்கடவுளர்க்கு
மாசனாகி, யேகமயமாவிழுங்கித்திகழுமுனைப்புகழார்பா
விரவாதாள்வாய், மாகமணி விளக்கணைய மகிமைதிகழ்
சூரியனே வஞ்சமில்லார், தாகமொடு தினநாடித்
தொழும்பொருளே யினித்துயராஞ் சகித்திடேனே. (4)

மதியினை யுண்டுமீழ்ந்திரவுந் தன்வயமாமெனக்
காட்டி வயங்குரீயே, கதிகொடுக்கத்தக்கபர மென்
றுணருந் தமியேனுங் கலங்கலாமோ, பதிமுழுதும் பார்
முழுதுங் கடன்முழுதுமலைமுழுதும் படருமெவய்
யிற், பொதியுமொரு சுடராய புண்ணியமேயடியர்
பிழை பொறுக்குங்கோவே (5)

அடியவர்க்கு மல்லார்க்குந் தனித்தனியே யெதிர்
தோன்றி யருளுமுன்னைப், படியிலொரு சூருவடிவாக்
கண்டுதொழக்கருதிடுநான் பதைக்கலாமோ கடிகமழ்
செந் தாமரைப்போ தனையமனத் தினர்மறவாக்கதிரே
நல்லோர், குடிமுழுதும் புரிபூசை கொள்வானே யளப்
பரிய கோலத்தானே. (கூ)

கொடுங்கோபத் துருவாசற் கருள்சுரக்கப் பணி
புரியுங் குந்திதன்பா, விடுஞ்சீலக் துயர்மதலை யொன்
றுதிக்கச் செய்தனையென் றியமபன்மெய்யே, நெடுங்
கால மிரந் துன து சந்நிதியிற் றெழுமெனையெனினைத்தி
லாயோ, கடுமபாந்தளினமுமெதிர் நின்றடித்தொழும்
பெருமைக்கடவுளானே. (ஐ)

தன்றேரினொடுசிறி துந் தளராம லோடிவருந் தன்
மையாளன், முன்றேவ ருணர்வரிதா மிலக்கண நூன்
முழுதறிய மொழிந்தாயன்றோ, வென்றேகத் தொரு
பிணியுஞ் சாராமற் புரந் துபுக ழிசையச்செய்து, நின்றே
சிற்கலந்துவக்கப் புரிசுவாயாதவப்பேர் நிமலவாழ்வே.

ஆழிவளை தருமுலகத் தனையோ ருமுய்வதெண்ணி
யருணனோடுங், கோழிமுதலுணரவருங் குலப்பரிதிப்
புத்தேனைக் குறித்துக்கோதில், பூழியனாட்டுள்ளநறுந்
தமிழ்த்தண்ட பாணியன்பிற் புகன்றபாவாற், பாழி
நெடுந் தோளொடுகல் வியுந்தனமுந்தவமுமெய்தும்
பரவுவீரே. (ஐஉ)

முற்றிற்று

சூரிய சகாயம்

மூன்று பதிகம்.

ஈப்பு.

தோன்றுமொரு ஞானச சுடரட சூரியனமேன
மூன்று பதிக மொழிவதற்கு—தேனறுளிக்கு
செங்கமலப் போதனைய சீரியாதட பாதமெனூ
துங்கமலர்த் தாளே துணை.

நூல்.

முதலாவது

எழுசீர்விருத்தப்திகம்.

ஒளியெலாமுனதென் றுணர்வுருதவரோ டினைய
லாற்கடவுளா ருளரென், றெளியனேன்வருந்து
துயரொழிந்தருட்பே றிசையுளாளநதநாள் கொல்
லோ, வெளிதிறந்துள்ள வுயிர்க்குலம்பொருதும்
விழியெலாம் விளங்கிட மிளிர்வா, யளியினங்கரிக்கப்
பலமலரலர்த்து மாயிரங்கதிருடைபானே. (க)

புல்லற் வாண்மைப் புலையர்தங் குடையாற் புவி
யொலாம் வருந்திடத் தமியே, னல்லலுற்றமுங்கித் தினந
தொறுநின்பா லறைந்து நீ யீரங்கிலா யந்தோ, செல்ல
லென்றசையா திருப்பதென்றுலகிற் சிலர் சிலர்வழக்
கிடத் திகழ்வா, யல்லறக்களைந்து நலமெலாமவினைக்கு
மாயீரங்கதிருடையானே. (௨)

சுத்திலெவ்வயிரு முனதருட்பெருக்காற் றழைவ
தோநதுவப்புறுந தக்கோ, ரிகத்தொடுபரத்து முனை
யாலொருதே விருக்கு மென்றிசைவரோ வியமபாய்,
தகதகவெனவே மறுவிலாதொளிநுந தபனனாஞ்
சத்தியப் பொருளே, யகத்துவஞ்சகநேர் பனியெலாந்
தொலைக்கு மாயீரங்கதிருடையானே. (௩)

ரஞ்சுறப்புரிந துகொடியபாம்பின த்தைநலமெனச்
சொலுபபடி செயுநீ, நெஞ்சுமுன்றுணையே தினந்
தொழுநதமியே னினைத்தவாறளிக்குநா ளென்றோ,
செஞ்சுடர்ப்பிழம்பே திருவருள்விளக்கே தெளிவுளார்
பவமெய்த் தேவே, யஞ்சுறுதுயிர்க ளனைததையும்
புரக்கு மாயீரங்கதிருடையானே. (௪)

தளவமென்முனைகேநர் நகைமினூர்கமக்குந் தம
நியநதனக்குநெக் குருகு, முளமுடைததமியே னுன
தருட்பெருஞ்சீர்க் குரியனொமொருகின முளதீதீர், கள
வுறுஞ்சமையத் தலைவர்களெல்லாங் கழிவுறத்திகழ்
பலுன் கவின்போன், றளவிலாவுடுவு மறைவுறத்திகமு
மாயீரங்கதிருடையானே. (௫)

திணைத்துணையேனுங் கொலைபுலையின்றிச் செய்
பவன்றீவினைச் செருக்கோர், முனைத்துவந்தெதிர்த்
தாற் பொருதழிப்பதுவே முறையெனதெளிந்துவா
ரெவரோ, மனைத்துய ரொழித்துச் சித்திமுத்தியின்
மேல் வாஞ்சையுற்றவருணர் மணியே, யனைத்தினு
மெறிக்கும்பொதுநலங்குலவுமாயிரங்கதிருடையானே.

பசுலையந்தனத்தார் மொழிப்படிபடக்கும் பாபூட
லாக்கர்தம படைமே, லசநெடுந்திரளிற் பெருமபுவி
யென்பபாய்ந்தமர்செயத்துணிந்துளா னாரோ, பிசகு
றத்திசையுங் காலமுங் கரும பேதமுநதுலக்கருட்
பிழம்பே, பசரமுங் களிக்கத்தினந் தொறுந்தோள்
றுமாயிரங்கதிருடையானே. (௭)

வெம்புதிவினைபோய்ப் பிறப்பில் வீடடைந்தோர்
மெய்நெறிவிளக்குவான் வரல்போன்,றம்புலியடைந்து
திரும்புநீன்பெருமை யறிந்துளாரடிமையா னன்றோ
நம்புவார்விருப்ப முழுமையுங்கொடுக்கு நலமுடை
பரிதிநா யகனே, யம்புயம்போல நெருஞ்சியுநாடுபா
யிரங்கதிருடையானே. (௮)

எவரெவரெங்குற் றுற்றுநோக்கிடினு மெதிரெதிர்
விளங்குநன் பெருமை, தவர்சிகாமணினேர் பெரியோ
யன்றித் தமிழனேனுணர்ந்திடத் தகுமோ, புவனியிற்
றியிரந் தொலைவுறவரல்போற் புந்தியிவிருளென்ப
பொலியு, மவமறக்கருதுங் குருவெனவருவா யாயிரங்
கதிருடையானே. (௯)

குருபதத் துயர்ச்சி யுணர்ந்திடா துழலுங் கொலைத்
தொழிற்சமையரு மிகழா, வொருபொருளாய நின்
நீருவருட்பே றுற்றுநா னுவக்குநா னுளதோ, தரும
முந் தவமும் பொருந்தினோர்க்கிரங்குந் தபனனே
தன்னிக ரில்லா, யருமறைக்குலங்கண் முழுமையும்
பரவு மாயிரங்கதிருடை யானே. (ர)

ஒன்பது வகைத்தா மிலக்கணப் பொருளு முன்
னிரவா றுருவெடுக்கு, மின்பமுமொருவற் களித்தனை
பொனறு லிசைததன் மெய்யா குமாறெனையா ள், வன்
பா தங்குருதி கடல்புகப்பொருவோர் மகிழ்வறவரந்தரு
மணியே, யன்பருக்கிரங்கு மொருதனிச்சுடரே யாயி
ரங்கதிருடையானே. (யக)

ஆஞ்சலிபுரிவோர் பிணியெலாந்தவிர்க்கு மாயிரங்
கதிருடையானைக், கஞ்சமாமலர்மிக் கலருநற்றடஞ்
சூழ் கவினுறுநெல்லையூர்க் கவிஞன், பஞ்சமற்றுலக
முழுமையுமகிழப் பரவியபதிகமே படிப்போர், குஞ்
சாப்பிடரிற் றிகழும்வாழ்நீராக் குவலயம்புரப்பவர்
தாமே. (யஉ)

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

எண்சீர்விருத்தப்பதிகம்

உலகுணரா நின்பெருமை யொருவாரோர்ந்து

முயர்மலைமே னீய,ரிய வருண்டுமீண்டுந்

திலகநுதற் சேயிழையார் மயலும் பொல்லாத்

தீமிடியு மெனைவருத்தச் செய்வோனாரோ

பலகதைக்குந் தாரகமா விளங்குமொன்றே

பன்னிரண்டு வீதியிற்போம் பான்மையோனே

கலகமிடும் புலைச்சமயம் வணங்காமெய்யே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (க)

விதிமுதலா மூவர்களு நீயேயென்று

விளம்புகின்ற மெய்நூலை விட்டுவிண்ணோர்

பதியனுப்ப வருந்தாத னென்றுகூறும்

படிற்றுநூல் வழிசிலநாள் பகர்ந்தேனந்தோ

துதியனைத்துந் தனதாமென் றுணர்த்தியாளுஞ்

சோதியே யழியாத சொருபத்தெந்தாய்

கதிர்கொடி-தென் றிகழ்வோர்க்கும் பொதுவா நின்றாய்

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (உ)

சய

மூன்று பதிகம்

ஆசில்பெரும் புகழுடைய நீயேதஞ்ச

மாகுமெனத் தினங்கருது மடியேனஞ்சங்
கூசுமிகத் தளராமற் புவியிலாடல்

கோடாநு கோடி செய்யக் குருவாவந்தாள்
மாசிலதா மொளியுடைய மணியேநல்லோர்

மனம்போலக் கிருபைசெய்யும் வளமையோனே
காசினியெங் குங்குலவத் திகழுங்கோவே
கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (௩)

விளங்குநீநர் கொங்கைநல்லார் மோகத்தீயால்

வெதும்புவே னாயினுநல் வினையாட்டெண்ணி
யுளங்கசிவ துண்மைகண்டா யாகையானீ

யுள்ளமட்டு நிலைததபுக முதவியாள்வாய்
துளங்கலற்ற பேரறிஞர்க் கினியதேவே

தூயோர்தங் கவலையறச் சுடுமோர்தீயே
களங்கமிலாப் பேரொளியே தினமும் பல்லோர்
கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (௪)

ஆரணனா ரணனானே முதலாச்சொல்லு

மளவிறந்த வடிவமுநீ யளவைக்கெட்டாப்
பூரணமு நீயெனத்தேர்ந் திருந்துநாயேன்

புலர்வேனோ வருட்பேறு பொருந்தச்செய்தாள்

சீரணமாப் போகாத தெய்வமான

செழுஞ்சுடரே நிறைந்து நின்றுந்

[திரண்டவொன்றே

காரணமா யெப்பொருட்கு முயிராமெந்தாய்

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (ந)

பற்பலமெய் யடியார்க ளாடல்கண்டாய்

படிற்றேன் றன்னையுநீ பரிந்தாட்கொண்டு

சொற்பனத்துங் கருதிமனந் தளருமாறு

தொல்லுலகில் வினையாடித் துலங்கக் காண்பாய்

விற்பனரே யெளிதுணரும் பெருமைதோய்ந்த

மெய்ப்பொருளே யெவ்வயிர்க்கும் விழியா

[நின்றாய்

கற்பணையி லடங்காத சொருபத்தோனே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (சு)

வெற்றுடலிற் றசைமிகுக்கக் கருதியுனே

விரும்புமவர் தம்மையெல்லாம் வேல்வாள்

[கொண்டு

செற்றும்கிழ் வலியுடைய வயவர்தம்மாற்

றிராகடற்பார் செழிக்குநலஞ் செய்வாய்

[கொல்லோ

மற்றுவமை யா துமில்லா மணியேஞான

மயமாய பாஞ்சுடரே வல்லோர்தொன்னூல்
கற்றுணர்ந்த பேரறிஞர்க் கினிய கோவே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (எ)

ஆளிமிசுவெண் கதிரையுண்டுண் நெழாயாயி

லகிலமுற்று மழியுமென வளவின்முன்னூற்
றெளிவுடையார் பலநரைக்கக் கேட்டுநீயே

திறமான தெய்வமெனக் தெளிந்தேன்கண்டாய்
வெளிநிறைந்த வெய்யிலுள்ளாய் சிறியோர்க்காகா

மெஞ்ஞானப் பாஞ்சுடரே வெகுண்டுதாக்குங்
களிற்றைய நெஞ்சினரை யிகழாதானே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (அ)

எவ்வுயிர்க்குந் தன்முகத்துக் கெதிராத்தோன்றி

யேகமா விளங்குமுனை யாவர்தேர்வா
ரவ்வுடலோ டழியாத முத்திவீட்டி

லடைவோரே யுணர்வாரென் றறிந்தேன்கண்டா
யொவ்வுமற்றோர் பொருளின்றித் தனியாநின்றா

யுரைகடந்த பழம்பொருளே யூனோடென்பு
கவ்வுமவர் துதித்திறைஞ்சாப் பெருமையோனே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (கூ)

எச்சமையத் தவர்களுநின் னொளியான்முன்னே
 ரேழுதிவைவத்த தேவர்செய்த தென்பாரன்றிப்
 பொச்சமென மற்றவரை யிகழ்ந்தாற்போலப்
 பொறுக்கரிய தீயமொழி புகல்வார்கொல்லோ
 மிச்சமென வுணர்வுடையா ரறியநின்றாய்
 வேதங்கள் பலகோடி விளய மொன்றே
 கச்சணியு முலைமடவார்க் குருகார்நட்பே
 கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (10)

ஏமனைப்போய் வென்றுவரு மநுமனாதி
 யெண்ணிறந்த மெய்யடியார்க் கிரங்குநீயென்
 பாமலரை யிகழாமற் புனைநதுவேண்டும்
 பரிசளித்தூர் புகழ்க்கடலிற் படியச்செய்வாய்
 மாமலர்க்கு நாயகனா மிறைவாசெந்தீ
 மனநாணத் திகழொளிசேர் வடிவத்தெந்தாய்
 காமனுக்கு ளயராதார் வணங்குங்கோவே
 கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (11)

கழறுமற்றைத் தேவர்கள்போற் பொய்யாகாமற்
 கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானைக்
 குழலெனவண் டீதுமலர்ச் சோலைசூழக்
 குலவுதிரு நெல்லையிலோர் குழவியானேன்

சச

மூன்று பதிகம்

மழலைமொழி கொண்டுகழ் கவியோர்பத்து
மகிழ்கூர்ந்து தினங்கருத வல்லாரெல்லாம்
பழவினையை வென்றொருசட் சமயத்தோரும்
பரவுநலம் பெறுவரெனப் பகரலாமே. (102)

ஆ பதிகம் 2-க்கு கவி-2ச.

மூன்றாவது

சந்தக்கவிப்பதிகம்

ஒருமையின் முதிர்வுறு பெரியோர் மொழிபோ
லொழுகிடு முணர்விலி யெழில்சேர் மடவா
ரிருமுலை மிசைதினம் விழவே மயல்கூ
ரிணையிலி யுனதருள் பெறுநா ளுளதோ
வருமறை பலபகர் குருவா மணியே
யடியவர் துயர்கெட வொருவா ரொளிர்வாய்
திருமகள் கலைமக னுறைபூ வுடையாய்
தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்கு ரியனே (க)

வறுமையின் முழுகிய துயர்சேர் கொடியேன்
மனதினி லறுதின நினைவா மொருவா
றிறுதியி லுலகொடெ னுயர்வாழ் வுறுமா
றெதிர்வா னலமென லறிவா யலவோ

வறுசமை யமுமுயல் வழிபா டுடையா
 யணிபட வவிர்தரு கதிர்கூழ் தனியே
 சிறுமைகண் முழுதற வருள் ஈர் முதலே
 தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்சூ ரியனே. (உ)

உலகினர் மொழிகொடு பலவா றெளியே
 னுளறினு முரிமைபொ டுணர்சீ ரறிவாய்
 சிலவித வறுகணு மொழிவா னொருவே
 றிகழ்வுறு கரமுடன் மகிழ்வாழ் வுதவாய்
 பலமறை துதிசெயு மொருவா னவனே
 பகர்வதி லமைவரு புகழ்சீர் பொருளே
 செலவொழி வறுமுயர் பரியே முடையாய்
 தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்சூ ரியனே. (ஊ)

கொலைபுலை முதலி ப கொழிலை முயலவார்
 குலமொடு நசிவுற முனிவா ரிருதோண்
 மலைகளை யறுதின சீனைவா ரொடுநான்
 மகிழவு மருளிலை யெனவா டுவனோ
 கலைபல வுலகொடு புகழ்சீர் பெறுமோர்
 கருனனை யுதவிய கொடிசீர் கணவா
 சிலைமதன் விழவுறு மிருணமேன் முனிவாய்
 தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்சூ ரியனே. (ச)

சிறைவுறு திருவருள் வலிய, லீகலோர்
 நிணமுறு குருதியில் வினையா டிடுவோன்
 மறைபல துதிபகர் குருவா வருநாண்
 மகிமுள முடையவ னெவனோ வறிவாய்
 தறைமுழு தினுமவீர் தருமே னியனே
 தகைமிசு முடலரை பெறுசா ரதிபாய்
 சிறையுறு மரகத நிறமா வுடையாய்
 தெளிவினா துதிக்கொடு திகழ்சூ ரியனே. (௫)

குருடரும வெயிலவவி யதனா லநீ
 குலவிட விழிகொடு தினநா டியநான்
 மருடரு மடவியர் முலையா சையினான்
 மடிபவ ரிழிபொரு ளிரவா தருள்வாய்
 வருடமு மதிகளு மருள்வீ றுடையாய்
 வரைதரு கதைகளி லமையா முதலே
 திருடர்கள் புதுமறை டுகலா விறைவா
 தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்சூ ரியனே. (ஈ)

கதமுறு மிகலின ருடல்கீ றிடுமவேல்
 கரமதி லொளிர் தர மயின்மேல் வடிவாண்
 முதலிய படையினர் பலர்சூழ் தரநான்
 முருகனி லுனதெதி ரவீர்நா ளுளதோ

சதவித முறுபெரு மலர்நா யகனே
 தரணியி னுயிரென வருமா தவனே
 சிதடர்க ளறிவரு முயர்வா னவனே
 தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்சூ ரியனே. (௭)

துதிபெறு கடவுளர் பலரா மொருநீ
 தொடியினர் பலரொடு களிகூ ரெழில்சேர்
 மதிநுகர் வதுமுமிழ் வதுநா னுணரா
 மருளற வெருசூரு வடிவா வருவாய்
 சதியினர் தமையடு மவர்மேன் மகிழ்வாய்
 தயரதன் மகன்முத லினர்போ லுலகோர்
 திதிசெயும் வயவர்கள் பணிவா னவனே
 தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்சூ ரியனே. (௮)

அவரவ ரெகிரெதிர் தெரிவா முனை நூ
 லளவறு கடவுளர் வடிவா யருள்சேர்
 தவர்கண்முன் வருபொரு ளெனவோ துவதே
 சரியென வுணர்பவ ரெவரோ வறியே
 னிவனிவ ளிதுவென லெவைமீ தினுமே
 யெறிபடும் வெயிலுடை யவனே யிணைதீர்
 திவவினை யிரவற விடுபே ரரசே
 தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்சூ ரியனே. (௯)

பலவித சமயரு மிகழா வுனையே

பாவிடு முனிவா ருடனே தமியே
னிலகிடு நலமுற வொருதே சிகனா

யெதிர்வரு முயர்தின முளதோ வறியேன்
மலமெனும் வினையற முயல்வார் விதியா

மதமற முனிபவர் துணையா மிறைவா
திலமுறு தயிலம தெனவா பூருளாய்

தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்சூ ரியனே. (ய)

ஆடலுறு கொடியவர் சூலவேர் கனேதோ

ளநுமனை யனையவர் பெறுவாழ் வறவே
மடமிசு தமியனு நினைசீ ருணர்நீ

மகிழ்வொடு நொடியினி லருள்வா யலவோ
விடருட னவர்புணர் மடவார் பகையே

வெசுகதி ரொடுவிணின் மிளிர்சீ ருடையாய்
திடமலி சமயர்கள் தொழுமா மணியே

தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்சூ ரியனே. (யக)

சிவனரி யயனுணர் பொருளி தெனுமோர்

தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்சூ ரியன்மே
னவமலி தமிழ்நயம வளர்வேய் வனமா

நகரியில் வருமொரு புலவோன் மொழிபா

முன்று பதிகம்

சுக

வுவகையொ டுரைசெயு மவர்நோய் மிடிபோ
முணர்பவ ரிகலினர் குலமோ டழிவார்
புவனியி லதன்மொழி வழியே தொழுவோர்
புகலரு முயர்கதி பெறுவார் நிசமே.

(102)

முற்றிற்று

ஆ பதிகம் ௩-க்கு கவி-௩௬.

முன்றுபதிகநூல் முற்றிற்று

வான்றுலங்குந தூய மணியாய சூரியன்றன்
முன்று பதிக மொழிவேர்க்குத் - தோன்றுநலம்
பூவாணர் போற்றிசைக்கும பொன்றாப புகழுடைய
பாவாணர் தொன்னூற் பயன்.

குருபாதமேகதி.

சூரியசகாயம்

குருபரத்தத்துவம்

சூரியதெரிசனச்சுருக்கம்

பன்னிரு சமயத்தேயும பரிசியென் றறிநகு
போற்று, நன்னிலை புலகிலுள்ள நரர்க்கெலா முதிக்க
வேண்டி, புண்ணிருந தவர்களைநடு தொணிகாபாட
மொழிநகட்டார்கள, பன்னிருப் பவர்க்கவவ்வேறூப்
பிரிததுரைக துழல்கின்றோ. (க)

தேவிமையலயுநானுரு, சேழுமல, விசுழபுமெண்
ணில், புனிவங் சலின்மே ளாகி பாலிபுழான் டக
மபபூகதன், னுனியில் விரும, நெகர்வ மலரிவென்
ற, ரியாதாரே, கோவிலவிட் டசையாட்டாக் கடவு
ளர்க் குறிக்காராவாரே. (உ)

அறுவகைச் சமயத்தோரு மப்புறத் தானா
தாமுப, பெறுகதி யினைக்கென்றோராப் பிசுழநெறிப்
பிசுதர்நாழங், கறுவரும் பொருளாவிண்ணிற் காண்
டருகதிரோனன்றி, புறுதுணை வேறின்றென்பாருணர்
வும தொப்பதாமே. (ஈ)

சூரியதரிசனச்சருக்கம்

(௩௧)

அநுகவர் மனமுமீடி லமபுய மலநவானில,
வருங்கநிபு பெருமைமேயாரகது மகிழ்வகீகார் லீடய
பன்றீன, நெருஞ்சிபும பாபுநாடி நிறபாசு சரிய
மன்ன, லீயாநுகதுசீர பலசொன்னுலு மபுலலாகெரு
சுநிபாதனேற. (௧)

உலகநக தனையுக்கேட வெண்கநிபா பாய்
நானு, மிலகர்ப்பயி திவட்டக தீசன் லா லாமகனீ
சன், புலவனென் னறவர்கா தாம பொலியநா புகன்
வாற்றின, மலாவன மற்றேறா உதவ்வ மதிதசாப் பந
ரல்வமே. (௨)

கழநரு வலியோரம் காலவா நெண்முன
சொன்ன, நெழாமேய தீன ரெயாநிக் கினர்ப்ப
சமபகனீகாரீ, பழுவாப்ச சிறுவரென் றும, மகம
மநிக் கிபு லீனெரும, பழமை நெட்டி வாககும
னீன, பொருபொழிற் பரிசுபொன்றே. (௩)

செவாதி ரவனெயலலாத தினங்களுஞ் செய
கின்றன் லவன, டிங்களா திபராற்செய்ப்பு தினங்க
ளினை நென்நீகர்குள்ளா, ரங்கண்மா நிலகதுமாந,
ராயினு மவர்கீசர்சொன்னால், வெங்கலி புருடனூகிக்
கொடிபரும வெருள்வாரன்றே. (௪)

10. சூரியதொரிசனச்சருக்கம்

எவ்வகைத் தேவர்தாமு மென்றனுட் கனவில்வந்தார்
செவ்வனப் பரிதிசெய்யுந் திவாவினில் வருகின்றில்லா
மளவயிற் புகல்பவாய வசத்தியத் தொன்றானுலு
மீவ்வயிற் பகாந்தாறறங்க ளீடுமுற் றழியுமென்றே. (1)

செங்கதி மன்றிலேறு தெய்வமுண் டென்கின்றருந்
தமகடே வினுக்குககண்ண தென்னவே சாற்றுக்கின்றார்
பமாகமில் பரிதிப்புத்தேட் பரவுந் ததற்கோர்தெய்வ
மகமென் றுரைக்கவேண்டு மவசிய மணுவுமின்றே.

ஆக்கமா முறுப்பின்மேலின் ருதலி னரனைமா
லைத், தக்கமற் றையவானோரைத் தாழ்ந்தெழுஞ் சமய
வாத, ரொககநம் பரிதிப்புத்தேட் சூரிமையுள் ளவரே
யானார், பொக்கவா திகளுமுந்தும் பொருளெனப்
புகல்வதுண்டே. (10)

விண்ணுடைத் தலைமைகாட்டி விளங்கினற் றின
முடிகாணுங், கண்ணுளார் களிற்சில்லோருங் கதிரலாற்
பரமுண்டென்ன, வெண்ணுபு தளர்வாரானு லியார
வர்த் திருத்தற்பாலார், மண்ணுறும் புளியுநெலலி மர
முமா தியமேலாமே. (10க)

சூரியதொரிசனச்சருக்கம்

(101)

இரவினிற் பரிதியேதென் றீர்ப்பு, பலாசொல
வார்கள், கரவுறு மதிக்குமவெள்ளி யாதிமீன் களுக
குந்தீக்கு, மரதனங் களுக்குங்கண்க ளெவைக்குல
லவிர்ச்சியி நத. வரம,ரி வாரோமேரு மறைததது ம,ரி
பாதாரே. (102)

அலவனை விழுங்கியித லவரவர் விழிமுற்றேற
றல், குலவெழிற் குந்திக்கின்பங் கொடு நதனூ ல,நமற
கோத, னிலவு முத திரையாக்கொண்டு நிகழ்த,நமொ
பெயருருசேர்,ததுப், பலபல பசுகமபாடிப் பரி,திமேற
புனைநதிட்டேனே. (103)

கரவின்மெய் யடியார்செமபொற கழறறுநா
சிரததிற்றுகி, யிரவிதன் எனமுபதோதி யேழு,நற
றிருக்கைபாடிப, பரவுமெத் தேவுமநதப பசுநிபொள
றுணர் நதுநாளுஞ், சரணென வீழ்நதுநாடிச் சங்கரப
முழுதுஞ்சாற்றி. (104)

எத்தனை தினமாயிற்றே யானறிகில்லே னினன,
மத்தமா லொழிபவில்லை யருள்வலி யமையககா
ணேன், லபத்தலைக் குருளைகட்கும் பரிந்தருள் பரிதி
யென்னைச், சித்தர்கண் டுவக்கச்செய்வான் றிருவுள
யிரங்கிலானே. (105)

(105)

சூரியதொரிசனச்சருக்கம்

சனனிந் தினபூ தோற்றி நள்விருட் ரயிலி
முண்டாந சனனி லேகதேசங் சான்யொருள் கதி
ரோல், துற, பனகபூ டணன்மால்லே ரவார் கன
னிந் பவாடோற்ற, யெனதுகண் ணெதிரிநநாண்
புட்டலாசிடா திருக்கின்றாரே. (105)

சாச்சுரச் கனவினூடு தகதக வெனாபல்கால,
புக்களர் பரிக்கபுததேள் விளங்கிடக் கண்டுளேன்
யெல், வாசசினு லொருசொல்லேனுப வகுநகவ
பூஸாச்சசசேன், தேக்கிடப் பலபாய்கே கா
தேவரிற் சோகமகாண்ணுதே. (106)

சூரியன் தனதுநாமஞ் சுமக்குமோர் தொண்ட
னாகிச, சூரிய சனவிலோர்நாள் சிறயனே னறயவந
நான, காரியமொன்றும் வாயாற் சமுறலான் கருணை
யின்றேற, பேரியற சடமென்றெண்ணிப் பிழைபடா
யிதஞ் செய்வானே. (107)

வந்துபோம் பரிதிதன்னை மரங்கனார் சடமென்
றெள்ளிச், சிறதூரக் களிமுபோலத் திரிபவர் பலர்க்கு
யுமால்லி, நொந்துளே னவரையெல்லா நூறடும பேறு
தோய்வுற், தந்துரு டினன்மால்போல்வா ரினத்தி
னிற் சேர்வதென்றே. (108)

தீங்கினைக் காணுகதோறுந் திருசுப்புற் றிதனைத்
தீர்க்கைகக், கோங்கிய வலியநதிலலா மயன்னொந
துயரொக்கி, யாங்கிலங் கென்றுழீதே யனொடு
சினமுங் கொண்டியா, வீங்கினைத் திருதலுணைத் தரிந்
தவ னிரங்கிலானே. (௨௦)

ஆரவினுங் கொடியே னல்லே னலரியம பகவ
னெற்கோர், வாழ்நல கிலன்றதாநிய யநலக துள்ள
மாநதர், சரயுயிர்க் கொண்டுணு மயங்க தவபபெறப
புரிவேனாளு, பூரமொடத தருமபாடி யுள்ளொந
திடச்செய்தானே. (௨௧)

எண்ணில்பல சமயத்து மெத்தனை குரவரோ
முன், எண்ணியத தோடுபாவம் பொருநகிடய புரிநது
போதற், கண்ணினுற் கண்டவென்றுழ்க் கடவுளிக்
கடையேனென்குச, நண்ணிய வாறோராட னடத்திடக்
காண்கிலானே. (௨௨)

குதலைவாய்ப் புதல்வர்தங்கள் குறிகொயல்
கொன்றுன்றின்ன, விதமென விதித்தாற்காணு தெழி
லியான் மறைநத வென்றுழ், சதபகன் குதிரை
கொன்ற தன்மைபுந் தவறே யென்ன, நிதமொழிந்
திரங்குமென்மே னீடருள் பொழிவதென்றே. (௨௩)

௩௬

சூரியதேர்சனச்சருக்கம்

இவ்வழி யொன்றேநன்றென் றெவரொடு மிக
விப்போர்செய், வெவ்வழிக் குரவர்பல்லோர் வென்றி
யுங் கண்டவெய்யோ, எனவவழி களுநன்றேநெஞ்
சிரக்கமொன் றிசையிலென்னு, மெய்வழிச் செலு
மென்றன்னை வெறுத்திடில் வீடும்பொய்யே. (௨௪)

உலகெலாம் படைத்தவேத னுற்பவித திட்ட
தாயா, மலராயு மலரச்செய்த வானவன் றன்னையன்
னோன், குலவுகைச சிருட்டியென்னக் கூறுந ரெவ
ராணலு, மிலகுமெய் யுணர்வுள்ளாரென் றிசைத்திட
லியல்பன்றாமே. (௨௫)

கருமுகி ல்லையமாயன் கண்களுங் கையும்வாயும்,
பொருவினா பியும்பொற்றூளும பூத்ததா மரையே
யென்னுங், குருமொழி சரதமாகிலவ்ளையுங் குலவச்
செய்த, றிருமலி பரிதியென்னச் செப்பலாக திண்
ணந்தானே. (௨௬)

ஐவகைத தொழில்செய்வாரு மவர்களைப் பயநது
காக்கும, பெய்வளைக் கொடியுமீடில் பிரசநாண் மலர்ச்
சரோசத், தெய்வமென் றறிந்தயோகி தினகரன்
பெருமைதேர்வான், பொய்வழிச சமயக்காட்டிற்
புகுந்தவ ரதீயாரன்றே. (௨௭)

மருமலர்ப் பிரமன் சொன்ன மறைகளை மதியா
ராகு, மருகருந் தமதுதெய்வ மம்புயப் பொசுட்ட
தென்னு, மொருமொழிக் கி ஸ்சவாரானு லம்மலர்க்
குவகைகநல்கும், பெருமைசால் கதிரோன்றன்மை
யென்னார் பேசற்பாற்றே. (௨௮)

கூழில்செய்ப் பகுதிகொள்ளங் கொடியகோ லா
சுற்றாலும், வாழிய பசுவுன்றன்பா மகிழ்ச்சியின்
மூழ்கினாலு, மாழியி லுதிக் கநாளு மவிர்தரு மழி
யாத்தெய்வ, மேழிசைச் சுருதிநடப பிரவியங் கடவு
ளொன்றே. (௨௯)

—

உ

குருவேதுணை

சௌரபர த் துவம்.

—

ஆரியனால் சொல்லுமந்தத மெலையானாலு
மநுட்டிப்போர் தவமுதிர்ச்சி யாகுநாளிற்
சூரியமண் டலத்தினையே நாடுவாராற்
சொல்லுமந்த முர்த்திக்குத் தொண்டரெண்ணுஞ்

சீரியகோ லங்களைல்லாம் பொருத்தமா சந்
 திபானமின்றி யுள்ளபடி தெரிச்சுகின்ற
 பேரிகத்தும் பரத்துல மலடவாரே லாம
 பிறவாத வீடுமட்டும் லெறமாட்டாரே.

சடாவனே முதலாய கிரகமென்னுந்
 சோதிடரும புராணவழி துணிகின்றோரு
 படலுறுபன் னிருவடி வகு சொல்வார் மேட
 மாதியவீ தியின்விகற மன்ற யிலலை
 திடமலிகெடு கடனிரவும பகலுமாகத்
 தியானிப்போர் பலவிதமாக திகைக்கொணுது
 படவியிற்சற் குருவடி வ மாதியாகப்
 புகல்பவற்றே தேனுல்மன்றாய் போற்றலாமே

பகர்தருபன் னிருவடிவத லெகா னைறெநஞ்சாற்
 பற்றிடலுஞ் சம்மதமே பதுமநதநத
 மகனுணர் த்துஞ் சமயவிகற பததின்றார் த்தி
 வகையனை த்து மவற்றி னுக்குள் வயங்குங்கண்டி
 ரிகழ்வுறுபுன் சமயத்தோ ரெவரா னாலு
 மிரவிவெயிற் படலாகா தென்னமாட்டார்
 திகழொளியெல் லாமுமத னமிசமன்றோ
 திங்களுஞ்செந் தீயுமதிற் சேர்ந்ததாமே.

முத்திலிழை லோன் சுருவாச சல்விவேட்டோன்
முசிழ் பூலையா பதியாப்போர் முடிக்கமாசை
வைத்திருப்போன் வயிரவனா சருகாமாபோல்
வாளுசி நக வலாநகா லெல வடிவ ராயுடு
சித்திசெய்தற் காண டெவ பீரா டெனருபுகது
தெரிபுங்காற் செக்கதிரோ னன ரியிலை
யெத்திருவு பொருநகுபறக கருதினலு
மேகமாப டெநமின்ற பெண்ணலா ம.

முப்பொழுதின் மூர் நெயாரு முன்றுபாச
முணைகிணை லோ பறபலைய முறைபுக காண்டி
யெப்பொழுது மெருமூர்தகி வடிவமாயே
யெண்ணுகின் லோர் சிற்சிலரிவ விரண்டுமன்றி
மைப்பொழுதைப பகலில்வர வழைத்தோனபோலு
மகத காண சித்தர் கங்கள் வடிவாக்காண்பார்
மெய்ப்பொழுது காட்டுகின்ற தெய்வமொன்றே
விளமபு தெய்வ மியாவுமதுள விளங்குமனறே.

ஒன்றுபொரு ளென்றுணரு முணர்ச்சியின்றி
யொருகோடி தெய்வமுண்டென் றுமுன்றுநாளு
நன்றுநமக் கீதெனவோர் தெய்வம்போற்று
நாரேனும பரிதியெனு நாதன்றன்னைத்

கூய்

சௌரயர த்துவம்

தன் றுணை த்தெய் வத்தின்விழி யெனபார்வாமுந்
தலமென்பா ரகிசரா சமுண்டாக்கு
முன் றுலங்கப் படைத்தபொரு ளென்பாரன்றி
முரண்கொடுவேறிகழ்ச்சியொன் றுமொழிந்திடாரே.

வெளிமுழுதுந் தன்னரசு நாடாக்கொண்டு
விதுவுவொ தியபிறவும் விளங்கச்செய்து
களிபெறுமெச் சீவருக்குங் கண்களாகிக்
கருத்தாகிப் பொதுமுதலாங் கருணைத்தெய்வ
மொளிமலிசெஞ் சுடரவனை யென்னுஞாய
முணராரை மனிதரென்று முரைக்கப்போமோ
புளிமுதலா மரமறியு நெருஞ்சியாதிப்
பூடறியு மதன்மகிமை புகலெண்ணுதே.

வானகத்தில் வருபரிதிக் கடவுள்பாரில்
வணங்குநர்க்காக் குருவடிவா வரலுண்டென்னு
ஞானமின்றி நகைத்திகழு நாரேகேண்மி
னளிர் பொழிற்குந் தலத்தரைய னண்ணியீன்ற
பானல்விழிச் சிறுமிமன விருப்பங்கண்டு
பணைநெடுந்தோட் காளையெனப் படிவுங்கொண்டு
தானணைந்தோர் மகவளிக்கை வினவிலீரோ
தவமுதிர்ந்த பெரியோர்பொய் சாற்றிடாரே.

பூவருக்கத் துயர்ந்தகஞ்ச மறியுந்தொல்சீர்
 பொலிதருசெங் கதிரதனுட் பொருந்தநெஞ்சாற்
 பாவண்செய் திடுமுருவின் சென்னியொன்று
 பதமிரண்டு தோணுன்கு படையும்பூணா
 மாவலுற்றூர்க் கானபடி யென்னச்சொன்னா
 லறுசமயத் துள்ளாரு மாமாமென்பார்
 சேவலொலித் தல்லதுதி யாதென்றோதிச்
 செருக்கடைவார் கவுமரச் சித்தர்தாமே.

சுருபாதமேகதி.

உ

சுருவேதுணை

வெண்பாக்கள்

சௌரம்

ஆப்பனே யென்குருவே யாதித்த நாயகனே
 கைப்பரும் வே தாகமத்தின் காரணனே—துப்பனைய
 மேனியனே யாவரினு மிக்கோனே நின்னடிக்கீழ்
 நானியலு மாறு நவில்.

சைவம்

ஆப்பனே யென்குருவே யையந்து முகத்தானே
 கைப்பரசு மாணு முடைக் கண்ணுதலை— துப்பனைய
 மேனியனே வற்பாய விலலானே நின்னடிக்கீழ்
 நானியலு மாறு நவில்.

சாத்தேயம்

ஆம்மையே யென்குருவே யாண்டமுழு சீன்றானே
 சொம்மைபுடிக் கோகிலோர் கோமளமே -மைம்மை
 மேனியனே முவா விமலையே நின்னடிக்கீழ் [நிற
 நானியலு மாறு நவில்

வைணவம்

ஆப்பனே யென்குருவே யாளி முகத்தானே
 கைப்பணில மாழியுடைக் காரணனே— துப்பனைய
 மேனியுடைச செந்திருமின் வேட்கையனே
 நானியலு மாறு நவில். [நின்னடிக்கீழ்

காண்பத்தியம்

ஆப்பனே யென்குருவே யானே முகத்தானே
 கைப்பரசு கொண்டபிரான் காதலனே— துப்பனைய
 மேனியனே வல்லவைப்பெண் வேட்கையனே
 நானியலு மாறு நவில். [நின்னடிக்கீழ்

வெண்பாக்கள்

கூட

கௌமாரம்

அப்பனே யெனக்ருவே யாறு முககதானே
கைப்பரசு கொண்டபரான கண்மணியே—துயயனை ய
மேனியனே லென வடிவேலானே தன்னடிகீழ்
நானியலு மாறு நவில.

சமையா தீசம்

அப்பனே யெனக்ருவே யனை புத்தானாவானே
கைப்பருமெயக தொண்டாகைக காதுவிப்பாய்—
துயயனை ய
மேனியின னுரியா மெயததேவே தன்னடிகீழ்
நானியலு மாறு நவில

ஆறுபடைவட்டுத்துதி

பழனிப்பயா வேகக காபாசெநநி லயா
வழகுமவி சேய், லை யப்பா—கழசம
புகழ்பாங்குண றயா பொருப்பினங்க டோறுந
திகழுமப்பா நீகருணை செய்.

குருபாதமேகதி